

Posudek k diplomové práci Vojtěcha Žáka Erotika v loutkovém animovaném filmu
Eliška Děcká – vedoucí diplomové práce

Na diplomové práci Vojtěcha Žáka oceňuji, že se věnuje aktuálnímu, nosnému a přitom doposud (nejen) v českém kontextu ne tolik prozkoumanému tématu. Jako akademička na poli animačních studií vnímám jako obzvláště pozitivní jeho snahu o propojení tradičního objektu loutky s úvahami o aktuálních moderních technologiích. (Například v diplomové práci na několika místech zmíněna problematika motion capture - a její animační či neanimační povahy - se pravidelně vrací do debat na mnoha z každoročních konferencí Society for Animation Studies - akademického spolku zabývajícím se aktuálními teoretickými otázkami v oblasti animačních studií.) Ve spojení pak s dalším vysoce aktuálním a multidisciplinárním tématem pornografie vzniká zajímavý akademický text vyjadřující se ke skutečně současnému dění v oboru.

Úvodní definiční kapitoly jsou sice místy až příliš rozvláčné a některé zvolené definice až příliš obecné, nakonec jsem je však po několikerém přečtení práce vnímala jako nápomocné k nastolení výchozího obrazu. Kapitola o definici animace názorně ilustruje posun v chápání média animace v rámci technologického vývoje, v následujících kapitolách o pornografii se zase hezky odráží stále přetrvávající politická citlivost k tématu, které má přitom v současnosti tak široké multidisciplinární přesahy.

Za nejsilnější pasáže práce pak považují kapitoly 6 až 8 věnující se problematice loutky a tělesnosti, loutky a herectví a identifikaci. Autor zde za pomoci mnoha originálních pramenů dochází k mnoha zajímavým postřehům, které je v těchto kapitolách i schopen analyticky propojovat. Zaujaly mě například úvahy o napojení, až místy splynutí animátora s jeho objektem – loutkou (aspekt, na který jsem narazila i při svém vlastním výzkumu na téma autobiografičnosti v animovaném filmu), stejně tak jako motiv animování jako oživení nejen něčeho neživého, ale i něčeho nám chybějícího (fantomová bolest apod.) a s tím spojená slast z komplexnosti. Jako velmi přínosné vnímám i zamyšlení se nad silou abstrakce loutky zasazené do širšího kontextu animovaného filmu jako takového – intenzita výsledné identifikace je často až v téměř nepřímé úměře se snahou o maximální vizuální připodobnění k realitě.

Následující kapitoly zabývající se pak přímo konkrétními filmy jsou sice z hlediska sběru dat zajímavým přehledem a reflektují autorův hluboký zájem o problematiku, chybí jim však hlubší následná analýza a práce se získanými daty, tak jak se to naopak daří v přechodných kapitolách. Z práce tak nakonec vzniká nevyrovnaný, jakoby spletený celek, a to i přes nepochybné zásluhy autora na poli sběru dat a práce s různorodými zajímavými prameny. Možná i proto vnímám jako významný nedostatek práce její místy dosti neodborný jazyk trpící na žurnalisty a unáhlené slovní obraty, které mohou mylně vyvolávat dojem neodbornosti i práce samotné. Stejně tak bych měla i výhrady k dle mého názoru ne vždy šťastnému prolnutí osobní a objektivní roviny práce, ale jako pedagog nepůsobící přímo na katedře, kde je práce obhajována, se necítím příliš kompetentní k tomuto vyjadřovat, neznajíc místní kontext výuky akademického psaní.

Výše zmíněné výhrady vnímám jako podstatné, nicméně nikoliv do té míry, aby převážily kvalitní analytické momenty práce, důkladný přehled autora o tématu, pečlivý sběr dat a využití zajímavých, přínosných pramenů.

Doporučuji tedy práci k obhajobě a navrhuji hodnocení D.